

PRATARMĖ

Idėja apie „Ikabogą“ man kilo labai seniai. Šią istoriją garsiai skaičiau dviem savo jauniausiems vaikams, kai jie buvo dar visai maži, tačiau niekada jos neužbaigiau, dideliame Mackenzie nusivylimui – juk tai buvo jo mėgstamiausia pasaka. Baigusi rašyti „Hario Poterio“ knygas, padariau penkerių metų pertrauką, o kai nusprendžiau, kad kita mano knyga nebus skirta vaikams, „Ikabogas“ nukeliavo į palėpę – taip ir liko neužbaigtas. Ten jis išgulėjo daugiau nei dešimtmetį – ir, ko gero, tebebūtų ten, jei ne COVID-19 pandemija, kai milijonai vaikų liko įkalinti namuose, negalėdami eiti į mokyklą ar susitikti su draugais. Tada ir kilo mintis padovanoti istoriją pasauliui – paskelbti ją internete nemokamai ir pakviesti vaikus ją iliustruoti.

Iš palėpės nukėlusį dulkėtą dėžę su spausdintais ir ranka rašytais puslapiais kibau į darbą.

Stulbinamai greitai įkėliau „Ikabogą“ į internetą. Man labai padėjo didelis būrys žmonių ir aš ypač noriu padėkoti Ruth Alltimes, Emily Clement, Neilui Blairui ir Jamesui McKnightui – be jų ši knyga nebūtų išvydusi pasaulio. Peržiūrėti vaikų atsiųstus piešinius buvo tikras džiaugsmas, ir man labai norėtusi tikėti, kad ši knyga kai kuriems būsimiesiems menininkams ir iliustruotojams tapo pirmąja viešojo pripažinimo akimirka.

Sugrįžti į Gausybės Rago šalį turi būti ir užbaigti taip seniai pradėtą darbą, ypač tokiomis aplinkybėmis, buvo viena prasmingiausių ir maloniausių patirčių mano kūrybiniame kelyje. Leidimas, kuris pasirodė vėliau, visada užims ypatingą vietą mano knygų lentynoje.

Tarp 2020 ir 2024 metų visus knygos ir garso knygos autorinius honorarus paaukojau savo labdaros fondui „Volant“. Šios lėšos – daugiau nei 12 milijonų svarų sterlingų – buvo paskirstytos daugiau nei 140 organizacijų Jungtinėje Karalystėje ir visame pasaulyje, padedant grupėms, kurias pandemija paveikė labiausiai.

Tačiau „Ikabogas“ ir toliau išlieka vertingas. Žodis „Ikabogas“ kilo iš hebrajiško „Ichabod“, reiškiančio „nėra šlovės“ arba „šlovė pasitraukė“. Manau, suprasite, kodėl pasirinkau būtent šį pavadinimą, kai perskaitysite pasaką – joje gvildenamos temos, kurios mane visada domino. Ką apie mus pasako pabaisos, kurias sukuriame? Kas turi

nutikti, kad blogis įsišaknytų žmoguje ar net ištisoje tautoje? Ir ką reikia padaryti, kad jį nugalėtume? Kodėl žmonės pasirenka tikėti melu, net kai nėra jokių – arba beveik jokių – įrodymų?

Ši naujoji knygos laida, nuostabiai iliustruota Beno Mantle'o, tai nauja galimybė iš naujo patirti šią istoriją!

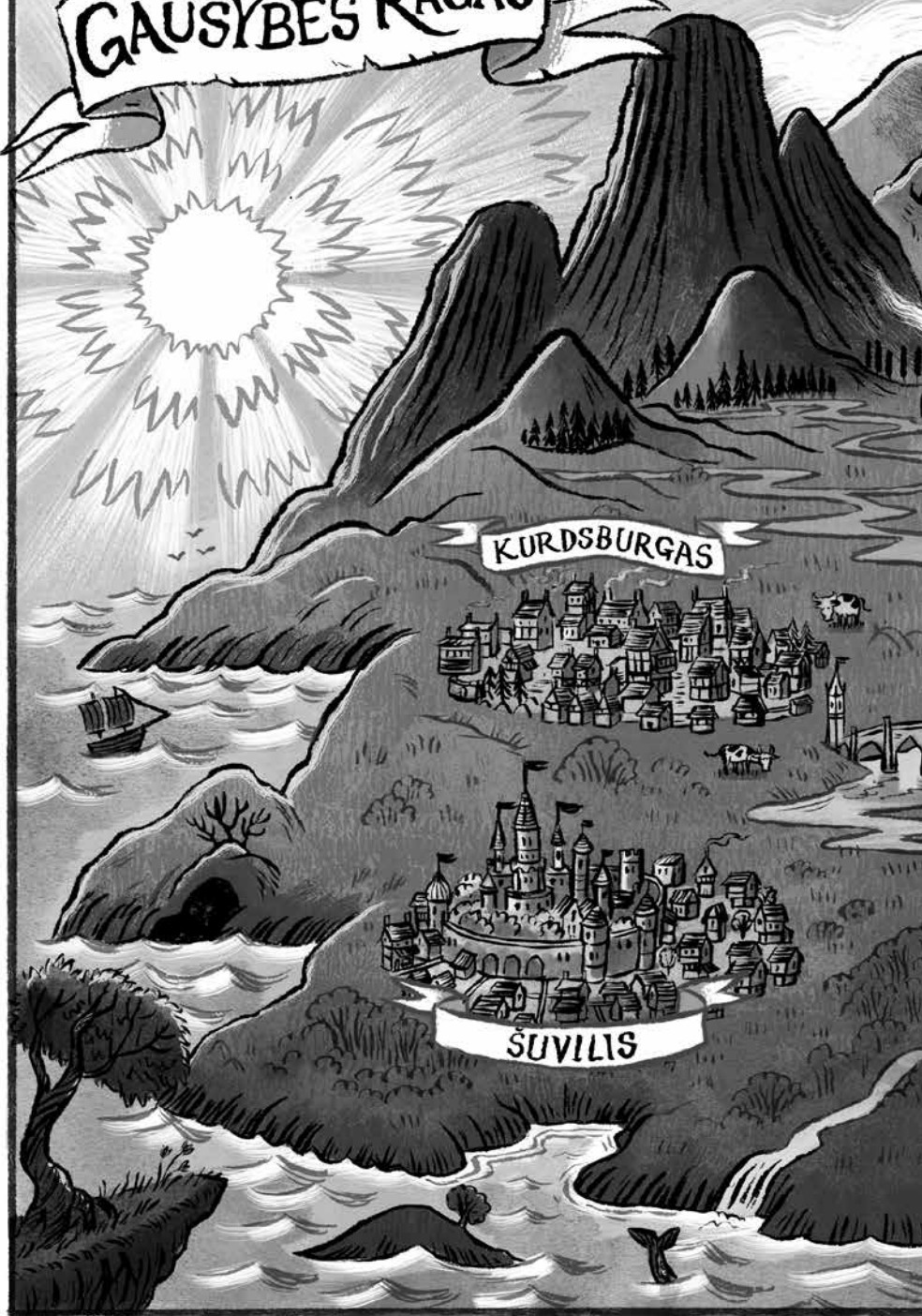
Belieka tikėtis, kad skaityti jums bus taip pat malonu, kaip man buvo malonu ją rašyti.

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized, cursive letters that appear to read 'JKR' followed by a long, sweeping flourish.

J. K. Rowling

2025 m. kovo mėn.

GAUSYBĖS RAGAS

TURINYS

1 skyrius	Karalius Fredas Narsusis	17
2 skyrius	Ikabogas	23
3 skyrius	Siuvėjos mirtis	28
4 skyrius	Tylusis namas	34
5 skyrius	Deizė Dyglė	38
6 skyrius	Peštynės rūmų kieme	42
7 skyrius	Lordas Spjūvinys meluoja	46
8 skyrius	Prašymų diena	51
9 skyrius	Piemens istorija	57
10 skyrius	Karalius Fredas traukia į žygį	62
11 skyrius	Kelionė į šiaurę	69
12 skyrius	Karalius pameta kardą	75

13 skyrius	Nelaimingas atsitikimas	82
14 skyrius	Lordo Spjūvinio planas	88
15 skyrius	Karalius grįžta	94
16 skyrius	Bertas atsisveikina	97
17 skyrius	Geraširdis pasipriešina	104
18 skyrius	Patarėjo mirtis	109
19 skyrius	Ledi Eslanda	112
20 skyrius	Medaliai Blyksiui ir Livrėjai	117
21 skyrius	Profesorius Apgaulinis	123
22 skyrius	Namas be vėliavų	131
23 skyrius	Teismas	137
24 skyrius	Suktukas	143
25 skyrius	Lordo Spjūvinio rūpestis	148
26 skyrius	Darbas ponui Dygliui	153
27 skyrius	Pagrobta	157
28 skyrius	Motušė Niurnė	162
29 skyrius	Ponios Blyksės nerimas	171
30 skyrius	Pėda	175
31 skyrius	Dingsta mėsininkas	178
32 skyrius	Planas stringa	181
33 skyrius	Karalius Fredas nerimauja	184

34 skyrius	Dar trys pėdos	186
35 skyrius	Lordo Spjūvinio pasiūlymas	193
36 skyrius	Gausybės Ragas badauja	196
37 skyrius	Deizė ir mėnulis	199
38 skyrius	Lordas Spjūvinys atvyksta į prieglaudą	202
39 skyrius	Bertas ir Gynybos nuo Ikabogo būrys	208
40 skyrius	Bertas aptinka užuominą	216
41 skyrius	Ponios Blyksės planas	220
42 skyrius	Už užuolaidos	224
43 skyrius	Bertas ir sargybinis	229
44 skyrius	Ponia Blyksė priešinasi	234
45 skyrius	Bertas Džerobaume	238
46 skyrius	Roderiko Raudės pasakojimas	242
47 skyrius	Požeminiame kalėjime	247
48 skyrius	Bertas ir Deizė suranda vienas kitą	251
49 skyrius	Pabėgimas iš Motušės Niurnės prieglaudos	256
50 skyrius	Žiemos kelionė	263
51 skyrius	Urve	267

52 skyrius	Grybai	273
53 skyrius	Paslaptingoji pabaisa	277
54 skyrius	Ikabogo daina	281
55 skyrius	Spjūvinys įžeidžia karalių	288
56 skyrius	Sąmokslas kalėjime	294
57 skyrius	Deizės planas	297
58 skyrius	Hetė Straklė	304
59 skyrius	Atgal į Džerobaumą	309
60 skyrius	Sukilimas	315
61 skyrius	Pliaukšius vėl šauna	322
62 skyrius	Gimdymas	327
63 skyrius	Paskutinis lordo Spjūvinio planas	332
64 skyrius	Vėl Gausybės Ragas	339

1 SKYRIUS

Karalius Fredas Narsusis

Seniai, labai seniai būta tokios mažytės šalies Gausybės Rago, kurią šimtmečius valdė šviesiaplaukiai karaliai. Tuo metu, apie kurį rašau, valdovą vadino karaliumi Fredu Narsiuoju. Jis pats apsiskelbė „narsiuoju“ dar karūnavimo rytą, iš dalies dėl puikaus sąskambio su „Fredu“, bet ir dėl to, kad syki jam pavyko pagauti ir užmušti vapsvą, ir padarė jis tai vienas, jeigu neskaičiuosime penkių liokajų bei berniuko batų valytojo.

Karalius Fredas Narsusis žengė į sostą lydimas didžiulės populiarumo bangos. Jis turėjo dailias geltonas garbanas, gražius vešlius ūsus, atrodė didingai vilkėdamas prigludusias kelnes, aksomines liemenes ir marškinius su paraukais, tokius tais laikais nešiojo turtingi vyrai. Sklido kalbos, kad Fredas yra dosnus, jis šypsodavosi ir mojuodavo visiems, jį išvydusiems, be to, baisiai gražiai atrodė paveiksluose,

kurie buvo platinami po karalystę ir kabinami miestų rotušėse. Gausybės Rago šalies žmonės džiaugėsi naujuoju karaliumi, ir dauguma galvojo, kad jis taps net geresnis už savo tėvą Ričardą Teisingąjį, kurio dantys (nors tuo metu niekas nenorėjo apie tai užsiminti) buvo kreivoki.

Karaliui Fredui slapčia palengvėjo, kai suprato, kaip paprasta valdyti Gausybės Ragą. Iš tiesų regėjosi, kad šalis puikiai tvarkosi pati. Beveik visi maisto turėjo per akis, pirkliai užsidirbdavo pilnus puodus aukso, o Fredo patarėjai išspręsdavo menkiausią iškilusį klausimą. Fredui beliko džiugiai šypsotis savo valdiniams, kai keliaudavo karieta, ir penkis kartus per savaitę vykti į medžioklę kartu su dviem geriausiais draugais – lordu Spjūviniumi ir lordu Pliaukšiumi.

Spjūvinys ir Pliaukšius turėjo didžiulius nuosavus dvarus šioje šalyje, bet manė, kad kur kas pigiau ir smagiau gyventi rūmuose kartu su karaliumi, valgyti jo maistą, medžioti jo elnius ir pasirūpinti, kad valdovas pernelyg nesi-domėtų rūmų gražuolėmis. Jie nenorėjo, kad Fredas vestų, nes karalienė galėjo sugadinti visas jų pramogas. Kurį laiką Fredui lyg ir patiko ledi Eslanda, ji buvo graži tamsiaplaukė, o pats Fredas – dailus šviesiaplaukis, tačiau Spjūvinys įtikino karalių, jog Eslanda yra pernelyg rimta ir per daug įnikusi į knygas, kad šalis pamiltų ją kaip karalienę. Fredas nežinojo, jog lordas Spjūvinys Eslandai jaučia pagiežą. Syki jis paprašė jos rankos, tačiau Eslanda atstūmė ją.

Lordas Spjūvinys buvo labai liesas, suktas ir protingas. O jo bičiulis Pliaukšius – raudonskruostis ir toks milžiniškas, kad prireikdavo šešių vyrų užkelti jį ant stambaus bėro žirgo. Nors ne toks protingas kaip Spjūvinys, išvalgumu Pliaukšius vis tiek lenkė karalių.

Abu lordai buvo patyrę meilikautojai, jie nuolat apsimeitinėdavo, kad juos stulbina visapusiški Fredo sugebėjimai – nuo jojimo iki žaidimo šokinėjančiais skridinėliais. Spjūvinys turėjo išskirtinį talentą įkalbėti karalių daryti tai, kas priimtina Spjūviniui, o Pliaukšius – gebėjimą įtikinti karalių, kad visoje Žemėje nėra kitų tokių jam ištikimų žmonių, kaip du jo geriausi draugai.

Spjūvinį ir Pliaukšių Fredas laikė linksmais šauniais vyrukais. Jie įkalbinėdavo jį rengti ištaigingus vakarėlius, prabangias išskylas ir prašmatnius pokylius, nes Gausybės Ragas savo maistu garsėjo toli už šalies sienų. Kiekvieną jo miestą garsino vis kita maisto rūšis, ir kiekviena buvo geriausia pasaulyje.

Gausybės Rago sostinė Šuvilis driekėsi šalies pietuose, ją supo vaismedžių sodai, mirguojančių auksinių kviečių laukai ir skaisčiai žalios pievos, kuriose ganėsi baltos pieningos karvės. Ūkininkų grietinė, miltai ir vaisiai vėliau keliaudavo pas išskirtinius Šuvilio kepėjus, kurie kepdavo pyragaičius.

Pabandykite prisiminti skaniausią savo kada nors ragautą pyragą ar sausainį. Na, turiu pasakyti, jie būtų atvirai

gėdijęsi tiekti tokius Šuvilyje. Net jei suaugęs žmogus imdavo ašaroti iš malonumo, kai suleisdavo dantis į Šuvilio pyragaitį, šis būdavo laikomas nepavykusiū ir tokio daugiau niekuomet nekepavo. Šuvilio kepyklų languose dunksojo stirtos tokių skanėstų kaip „Mergelių svajos“, „Fėjų lopšiai“, šalia jų – ir patys garsiausi „Rojaus rageliai“, tokie nepaprastai, tiesiog skausmingai gardūs, kad laikyti tik ypatingoms progoms, ir kiekvienas juos valgantysis verkdavo iš džiaugsmo. Kaimyninės karalystės Pliuritanijos karalius Porfirijus net buvo nusiuntęs laišką karaliui Fredui siūlydamas bet kurios savo dukters ranką mainais už tai, kad jam visą likusį gyvenimą būtų tiekami „Rojaus rageliai“, tačiau Spjūvinys patarė Fredui nusijuokti Pliuritanijos ambasadoriui tiesiai į veidą.

– Jo dukterys nė per nago juodymą neprilygsta „Rojaus rageliams“, sere! – pareiškė Spjūvinys.

Į šiaurę nuo Šuvilio plytėjo ir daugiau žalių pievų bei skaidrių žaižaruojančių upių, ten buvo auginamos juodos kaip degutas karvės ir rausvos laimingos kiaulės. Jų pienas ir mėsa buvo skirti miestams dvyniams Kurdsburgui ir Baronstaunui. Tuos miestus vieną nuo kito skyrė tik arkinis akmeninis tiltas per pagrindinę Gausybės Rago upę Fliumą, kuria ryškiaspalvės baržos gabendavo gėrybes iš vieno karalystės krašto į kitą.

Kurdsburgas garsėjo sūriais: didžiuliai balti ratai, sūdrūs oranžiniai patrankų sviediniai, didžiulės trupios mėlyngyslės statinės ir maži kreminiai sūreliai, švelnesni už aksomą.

Baronstaunas šlovę pelnė rūkytais ir meduje keptais kumpiais, kiaušienos šonine, dešrelėmis su prieskoniais, burnoje tirpstančiais bifšteksais ir elnienos paštetais.

Aštrūs dūmai, kylantys iš Baronstauno raudonplyčių krosnių kaminų, maišėsi su nepaprastais kvapais, sklindančiais pro Kurdsburgo pienininkų duris, ir per keturiasdešimt mylių aplinkui oras kvepėjo taip gardžiai, kad jo įtraukus nutįsdavo seilė.

Kelias valandas keliavęs į šiaurę nuo Kurdsburgo ir Baronstauno, pasiekdavai vynuogynų laukus, kur vynuogės noko kiaušinio dydžio, saldžios ir sultingos. Traukdamas tolyn per likusią dienos dalį pasiekdavai granitinį miestą Džerobaumą, garsėjantį vynuogių gėrimais. Apie Džerobaumo orą sklandė gandai, kad ten gali apsvaigti vien vaikščiodamas miesto gatvėmis. Skaniausi vynuogių gėrimai ėjo iš rankų į rankas už tūkstančių tūkstančius aukšinių monetų, o Džerobaumo pirkliai buvo vieni iš turtingiausių karalystės žmonių.

Tačiau kiek šiauriau nuo Džerobaumo dėjosi keisti dalykai. Tarsi stebuklingai turtingas Gausybės Rago kraštas būtų išsekęs ir pavargęs auginti visame pasaulyje geriausią žolę, geriausius vaisius ir geriausius rugius. Pačioje šalies šiaurėje plytėjo vieta, vadinama Pelkynėmis, kur augo tik kažkokie beskoniai guminiai grybai ir skurdi sausa žolė, kurios užteko vos kelioms nusususioms avims.

Avis auginantys pelkyniečiai neprilygo Džerobaumo, Baronstauno, Kurdsburgo ar Šuvilio gyventojams nei elegancija, nei išsilavinimu, nei apranga. Jie atrodė suvargę ir apdriskę. Už prastai šeriamas avis jie negaudavo didelių pinigų nei Gausybės Rage, nei užsienyje, taigi retam pelkyniečiui teko ragauti gardžių Gausybės Rago vynuogių gėrimų, sūrių, jautienos ar pyragaičių. Dažniausiai Pelkynių gyventojai maitindavosi riebiu avienos sultiniu, verdamu iš avių, kurios buvo per senos parduoti.

Visi kiti Gausybės Rago gyventojai pelkyniečius laikė keistuoliais – atšiauriais, purvinais ir piktais. Jie mėgdžiodavo pelkyniečių šiurkščius balsus bliaudami nelyg senos užkimusios avys. Juokėsi iš jų papročių, iš jų naivumo. Vienintelis įsimintinas dalykas, atėjęs iš Pelkynių, jiems buvo Ikabogo legenda.

2 SKYRIUS

Ikabogas

Legendą apie Ikabogą pelkyniečiai perduodavo iš kartos į kartą ir pasakodavo ją visiems iki pat Šuvilio. Šiomis dienomis kiekvienas žinojo tą istoriją. Suprantama, kaip nutinka su visomis legendomis, ji šiek tiek keitėsi priklausomai nuo to, kas ją pasakodavo. Tačiau kiekviena istorija patvirtindavo, kad pabaisa gyvena pačioje šalies šiaurėje, didžiulėje niūrioje ir dažnai miglų gaubiamoje pelkėje, į kurią žmogui kelti koją yra pernelyg pavojinga. Kalbėta, kad pabaisa ryja vaikus ir avis. Kartais ji nusinešdavo net suaugusius vyrus ar moteris, naktį klaidžiojusius pernelyg arti pelkės.

Ikabogo įpročiai ir išvaizda keitėsi priklausomai nuo to, kas apie jį pasakodavo. Vieniems jis priminė gyvatę, kitiems drakoną ar vilką. Vieni sakė, kad jis riaumoja, kiti – kad šnypščia, o dar kiti aiškino, kad jis slankioja tyliai kaip miglos, užgulančios pelkę be jokio įspėjimo.

Ikabogas, aiškino jie, turi ypatingų galių. Jis gali pamėgdžioti žmogaus balsą, kad prisiviliotų praeivius į savo nagus. Jeigu bandai jį nužudyti, jis stebuklingai pagyja ar netgi skyla į du Ikabogus; jis gali skraidyti, spjaudyti ugnimi, šaudyti nuodais – išties Ikabogo galios prilygo pasakotojo vaizduotei.

„Kad man nė žingsnio iš kiemo, kol dirbu, – liepdavo tėvai savo vaikams visoje karalystėje, – arba Ikabogas pagaus jus ir suris!“ Visame krašte berniukai ir mergaitės žaisdami galynėjosi su Ikabogu, gąsdino vienas kitą istorija apie Ikabogą ir net sapnuodavo košmarus apie Ikabogą, jeigu pasakojimas tapdavo pernelyg įtikimas.

Bertas Blyksius buvo vienas iš tokių mažų berniukų. Kai vieną vakarą Dyglių šeima atėjo vakarienės, ponas Dyglius ėmė linksminti visus pasakodamas, jo žodžiais, šviežiausias naujienas apie Ikabogą. Tą naktį penkiametis Bertas siaubo apimtas kūkčiodamas pabudo iš sapno, milžiniškos bespalvės siaubūno akys blikčiojo į jį iš kitapus ūkanotos pelkės, o šis lėtai grimzdo į ją.

– Ša, ša, – sušnibždėjo mama įtipenusi ant pirštų galiukų į jo kambarį su žvake, pasisodino ant kelių ir ėmė sūpuoti. – Nėra jokio Ikabogo, Berti. Tai tik kvaila istorija.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad avys d-dingo, – sužag-sėjo Bertas.

– Jos išties dingo, – ramino ponia Blyksė, – bet ne todėl,

kad jas nusinešė pabaisa. Avys yra kvaili padarai. Jos tiesiog pasiklysta pelkėje.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad ir ž-žmonės dingsta!

– Tik tie žmonės, kurie yra tokie kvaili, kad naktį eina į pelkę, – tęsė ponia Blyksė. – Nurimk, Berti, nėra jokios pabaisos.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad ž-žmonės girdėję balsus už langų, o r-ryte neberadę savo viščiukų!

Ponia Blyksė pratrūko juoku.

– Jie girdėjo eilinių vagių balsus, Berti. Pelkynėse jie nuolat gribišiauja vienas iš kito. Lengviau apkaltinti Ikabogą, nei pripažinti, kad iš jų vagia kaimynai!

– Vagia? – aiktėlėjo Bertas sėdėdamas motinai ant kelių ir stebeilydamas į ją rimtomis akimis. – Vogti yra labai blogai, ar ne taip, mamyte?

– Išties labai blogai, – sutiko ponia Blyksė, kilstelėjusi Bertą švelniai paguldė jį atgal į lovą ir apkamšė. – Tačiau, laimė, mes gyvename toli nuo tų įstatymų nepaisančių pelkyniečių.

Ji paėmė žvakę ir nustypseno prie miegamojo durų.

– Miegok, miegok, – sukuždėjo iš tarpdurio. Įprastai ji pridurdavo: „Ir Ikabogo nebok“, taip visame Gausybės Rage tėvai sakydavo vaikams prieš miegą, bet šįkart ji palinkėjo: „Saldžius sapnus sapnuok.“

Bertas vėl užmigo ir daugiau pabaisų nebesapnavo.

Taip jau nutiko, kad ponas Dyglius ir ponია Blyksė buvo geriausi draugai. Kadaisė jie mokėsi vienoje klasėje ir pažinojo vienas kitą visą gyvenimą. Kai ponas Dyglius išgirdo, kad Bertas per jį susapnavo baisų sapną, pasijuto kaltas. Būdamas geriausias Šuvilio dailidė jis nusprendė išdrožti mažą berniuką Ikabogą. Šis turėjo plačią besišypsančią burną, pilną dantų, didžiulę koją su nagais ir iškart tapo Berto mėgstamiausiu žaislu.

Jeigu Bertas ar jo tėvai, ar šalia gyvenantys Dygliai, ar bet kuris kitas Gausybės Rago karalystės gyventojas būtų pasakęs, kad Gausybės Ragą netrukus apniks siaubingos bėdos vien dėl Ikabogo legendos, visi būtų tiesiog nusijuo-kę. Jie gyvena karalystėje, už kurią nebuvo laimingesnės visame pasaulyje. Kaip Ikabogas galėjo jiems pakenkti?

3 SKYRIUS

Siuvėjos mirtis

Blyksiai ir Dygliai gyveno rajone, vadintame Vidiniu miestu. Tai buvo toji Šuvilio dalis, kurioje namus turėjo visi dirbantys karaliui Fredui. Sodininkai, virėjai, siuvėjai, pažai, mūrininkai, arklininkai, dailidės, liokajai ir kambarinės: visi jie gyveno dailiuose nameliuose visai šalia rūmų.

Vidinį miestą nuo likusios Šuvilio dalies skyrė aukšta balta siena, tačiau vartai toje sienoje neužsiverdavo per visą dieną, taigi Vidinio miesto gyventojai galėjo lankyti draugus ar gimines visame Šuvilyje ir vaikščioti po parduotuves. Prieš naktį tie tvirti vartai būdavo uždaromi, ir visi Vidinio miesto gyventojai sumigdavo, kaip ir karalius, saugomi karališkosios sargybos.

Majoras Blyksius, Berto tėvas, vadovavo karališkajai sargybai. Išvaizdus linksmas vyras, jodinėjantis ant šeimo žirgo, lydėdavo karalių Fredą, lordą Spjūvinį ir lordą

Pliaukšių per medžiokles, kurios įprastai vykdavo penkis kartus per savaitę. Karaliui patiko majoras Blyksius, patiko jam ir Berto motina, nes Berta Blyksė buvo karaliaus asmeninė pyragaičių kepėja, o tai reiškė didžiulį įvertinimą šiame pasaulinės klasės kepėjų mieste. Dėl Bertos įpročio parsinešti namo gardžių pyragaičių, kurių nepavykdavo visiškai tobulai iškepti, Bertas tapo putliu berniuku, ir kartais, nors nesmagu man tai sakyti, kiti vaikai jį pravirkdavo pavadindami „rubuiliu“.

Geriausia Berto draugė buvo Deizė Dyglė. Abu vaikai gimė beveik tuo pačiu metu, juos skyrė tik kelios dienos, ir jie bendravo labiau kaip brolis ir sesuo negu kaip draugai. Deizė gindavo Bertą nuo peštukų. Nors liesa, tačiau greita ir visad pasiruošusi kautis su tuo, kuris pavadindavo Bertą „rubuiliu“.

Deizės tėvas, Denas Dyglius, dirbo karaliaus dailide, jis taisydavo ir keisdavo karietų ratus bei grąžulus. Kadangi ponas Dyglius buvo nagingas drožėjas, gamino ir baldus rūmams.

Deizės motina Dora Dyglė buvo vyriausioji rūmų siuvėja – dar vienas garbingas darbas, nes karalius Fredas mėgo apdarus, jis laikė įdarbinęs visą siuvėjų komandą, kuri kas mėnesį pasiūdavo jam naujus drabužius.

Būtent karaliaus didžiulė meilė puošniems drabužiams baigėsi siaubingu nutikimu, kurį Gausybės Rago istorijos

knygos vėliau minės kaip pradžia visų bėdų, apniksiančių tą mažą laimingą karalystę. Kai šitai nutiko, tik keli žmonės iš Vidinio miesto sužinojo apie nelaimę, bet kai kuriems ji tapo siaubinga tragedija.

O nutiko štai kas.

Pliuritranijos karalius ketino atvykti pas Fredą su oficialiu vizitu (galbūt vis dar tikėdamasis, kad pavyks išmainyti vieną iš dukterų į „Rojaus ragelius“, tiekiamus jam visą gyvenimą), todėl Fredas nusprendė, kad šiai progai jam reikėtų naujo drabužių komplekto: pilkšvai purpurinio apsiaus-to, apsiūto sidabro nėriniais, su ametisto sagomis ir pilku kailiu ant rankogalių.

Karalius Fredas buvo girdėjęs, kad vyriausioji siuvėja prastokai jaučiasi, tačiau pernelyg nekreipė į tai dėmesio. Jam atrodė, kad niekas kitas, išskyrus Deizės motiną, tinkamai neprisiūs sidabro nėrinių, tad davė įsakymą, draudžiantį kam nors kitam skirti šį darbą. Dėl to Deizės motina ištisas tris naktis nemiegojo skubėdama užbaigti karališkąjį apsiaustą laiku, prieš Pliuritranijos karaliaus apsilankymą, o ketvirtą dieną auštant padėjėja rado ją gulinčią ant grindų negyvą, su paskutine ametisto saga rankoje.

Vyriausiasis patarėjas atvyko pranešti žinios, kai karalius dar pusryčiaavo. Vyriausiasis patarėjas buvo senas išmintingas vyras, vardu Ašakinis, jo žila barzda beveik siekė kelius. Paaiškinęs, kad vyriausioji siuvėja mirė, pridūrė:

– Bet neabejoju, kad kuri nors kita dama sugebės prisiūti paskutinę sagą Jūsų Didenybei.

Karaliui Fredui nepatiko Ašakinio žvilgsnis. Nuo jo karaliaus skrandžio gilumoje kažkas suskrebėjo.

Kad nesijaustų toks kaltas, vėliau tą rytą, aprengėjų padedamas apsivilkti naujais karališkaisiais drabužiais, Fredas pabandė aptarti visą tą reikalą su lordais Spjūvinu ir Pliaukšiumi.

– Noriu pasakyti, jeigu būčiau žinojęs, kad ji rimtai serga, – atsiduso Fredas, tarnaičių spraudžiamas į siauras atlaso kelnes, – savaime suprantama, būčiau leidęs kam nors kitam pasiūti tuos drabužius.

– Jūsų Didenybė toks maloningas, – tarė Spjūvinys tyrinėdamas savo išblyškusį veidą veidrodyje virš židinio. – Pasaulis nėra girdėjęs apie geraširdiškesnį monarchą.

– Ta moteris neturėjo tylėti, jeigu prastai jautėsi, – su niurnėjo Pliaukšius nuo minkštasuolio prie lango. – Jeigu negalėjo dirbti, privalėjo apie tai pranešti. Tiesą sakant, tai tiesiog neištikimybė karaliui. Ar bent jau jūsų kostiumui.

– Pliaukšius teisus, – nosisukdamas nuo veidrodžio pritarė Spjūvinys. – Niekas nesielia su tarnais gražiau už jus, sere.

– Aš *gražiai* elgiuosi su jais, ar ne? – sunerimęs burbtelėjo karalius Fredas ir įtraukė pilvą, kol tarnai sagstė ametisto sagas. – Šiaip ar taip, bičiuliai, šiandien privalau atrodyti

kaip niekad puikiai, tiesa? Juk žinote, kaip puošniai rengiasi Pliuritanijos karalius!

– Tai būtų tautos gėda, jeigu vilkėtumėte prastesnius drabužius nei Pliuritanijos karalius, – tarė Spjūvinys.

– Išmeskite iš galvos tą nelaimingą atsitikimą, sere, – pridūrė Pliaukšius. – Neištikima siuvėja neturėtų gadinti saulėtos dienos.

Ir vis dėlto, nepaisant abiejų lordų patarimo, karaliaus Fredo galvoje sukosi nerimastingos mintys. Galbūt jis tik išsigalvojo, bet jam pasirodė, kad tądien ledi Eslanda vaikščiojo itin rimta. Tarnų šypsenos atrodė šaltesnės, o kambarynių tūpsniai ne tokie gilūs. Nors tą vakarą dvaras puotavo su Pliuritanijos karaliumi, Fredo mintys vis grįždavo prie negyvos siuvėjos, gulinčios ant grindų su paskutine ametisto saga rankoje.

Tą vakarą, prieš Fredui gulantis į lovą, į jo miegamojo duris pasibeldė Ašakinis. Žemai nusilenkęs vyriausiasis patarėjas paklausė, ar karalius neketina nusiųsti gėlių į ponios Dyglės laidotuves.

– O – o taip! – šūktelėjo išsigandęs karalius. – Taip, nusiųsk didelį vainiką, na, žinai, su užrašu, kad labai apgailėstauju ir taip toliau. Ar sutvarkysi tai, Ašakini?

– Žinoma, sere, – atsakė vyriausiasis patarėjas. – Ir, jei leisite paklausti, ar apskritai ketinate aplankyti siuvėjos šeimą? Jie gyvena vos per kelis žingsnius nuo rūmų vartų.

– Aplankyti juos? – susimąstė karalius. – O ne, Ašakini, nelabai trokštu, noriu pasakyti, esu tikras, kad jie to nesi-
tiki.

Ašakinis ir karalius kelias sekundes stebeilijo vienas į kitą, tada vyriausiasis patarėjas linktelėjo ir išėjo iš kam-
bario.

Šįkart karaliui Fredui, pratusiam, kad visi jį tik ir girda-
vo kaip nepaprastai šaunų vyruką, labai nepatiko, jog vy-
riausiasis patarėjas išėjo toks susiraukęs. Užuoť susigėdėš,
jis įpyko.

– Baisiai gaila, – tarė jis savo atspindžiui veidrody-
je, priešais kurį, ruošdamasis gulti, jau buvo susišukavęs
ūsus, – bet galų gale esu karalius, o ji buvo tik siuvėja. Jeigu
būčiau miręs *aš*, nebūčiau tikėjęsis, kad *ji*...

Bet tada jam toptelėjo, kad jei mirtų pats, tikėtusi, jog
visi Gausybės Rago gyventojai mes visus darbus, apsilvilks
juodai ir visą savaitę raudos, kaip jie elgėsi mirus jo tėvui
Ričardui Teisingajam.

– Na, šiaip ar taip, – nekantriai tarė jis savo atspin-
džiui, – gyvenimas tęsiasi.

Jis užsimaukšlino šilkinę naktinę kepuraitę, išsiropštė į
lovą su baldakimu, užgesino žvakę ir užmigo.